

ပျင်

ထိုင်ကြာင့် သည်းခံရာ ဤပျိုလှော်

၂၀၀၈

'အစက အိမ်မှာ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ'

ဟု ဒေါ်သန္တာပြောပြီဆို ဂမုန်း ဘယ်ချောင်ပြေးကပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ရ
သည် သာ။

အိမ်မှာ ဂမုန်းကို မွေးပြီးပြီးချင်း အမေဆုံးသွားတာ။

အမေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ စီးပွားရေးတွေ သိသိသာသာကျကာ
ခုဆိုအိမ်ခေါင်မိုး ပေါက်ပြဲနေတာတောင် မမိုးနိုင်သေးတာ ...။

ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဆန်ပေး၊ ဆီပေး၊ သွားပြေးတိုး အဲဒါရမလား ကြည့်
... အားလုံးသော မကောင်းခြင်းတွေဟာ ဂမုန်းကြောင့် ပဲ ဖြစ်လာသည်

။

တကယ်တော့ ဒေါ်သန္တာဟာ မိထွေးဆိုပေမယ့် ဂမုန်းတို့ ရဲ့ အမေ
ဒေါ်စန္ဒာရဲ့ ညီမအရင်း ဖြစ်သည် ။

မိထွေးဟာ အဒေါ်မိထွေးပါပဲ ...

ဒါပေမဲ့ တူမတွေမို့ ဒေါ်သန္တာ မိထွေးမဝီသတဲ့ အထဲမှာ ဂမုန်းမပါပေ

။

ဒေါ်လေးက ဂမုန်းကိုဆို အသားလွတ်မုန်းသည် ။

ဂမုန်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းရင်း ဂမုန်းသုံးနှစ်သမီး

လောက်မှာ အဖေနဲ့ လူကြီးတွေကပဲ ပေးစားခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။ ။

'အဲဒီ ကောင်မလေးကြောင့် ငါ့အစ်မသေတာ'

ဟိုတုန်းကဆို မကြာခဏပြောတတ်၍ ဂမုန်းအိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်၍ ငိုလိုက်ရတာ တစ်ခါတလေ ထမင်းပင်ထွက်မစားခွံအထိပင်။

အရွယ်တွေ ရောက်လာတော့ဦးကြည့် အစ်ကို တစ်ယောက်၊ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ။

တစ်ယောက်မှ ပညာရေးမှာ မထူးချွန်ကြပေ။ ဂမုန်းကျမှ အတန်းတိုင်းမှာ ဆုရသည်။ ။ ဆုကိုပင် ဒေါသန္တာမက်မောရမှန်း မသိလောက်အောင် ဂမုန်းရဲ့ တန်ဖိုးကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သည်။ ။

'ငါ့သမီးက ... တော်သားပဲ'

ဟု အဖေက ချီးမွန်းလျှင် ...

'အမလေး သူတက်တဲ့ ကျောင်းကိုက သိပ်တော်တာမှ မရှိဘဲ အနုတောတော့ လူချောပေါ့'

ဒေါသန္တာက မချီးမွမ်းတတ်ပါ။ ။

အစ်ကိုကတော့ စစ်တပ်ထဲဝင်သွားကာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး လစာကို ပို့ပေးခဲ့လေသည်။ ။

မမမိုးကလည်း ဧရာဝတီသင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

မပြည့်ကတော့ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ဆဲဆဲ လောလောဆယ် ဖယောင်းတိုင် စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ။

ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကျောင်းတတ်ရင်း လက်ဝါးဖြန့်နေရသူက ရှစ်တန်း

ကျောင်းသူ ဂမုန်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

'ဘယ့်နှယ် ... ကျောင်းကလည်း တောင်းလှချည်လား၊ ဟိုတစ်လောကပဲ သုံးရာပေးလိုက် ရတယ်၊ အခုနစ်ရာ ဘာကြေးတွေလဲ'

အိမ်မှာ အဖေရှိစဉ်ကဆို ဂမုန်းမှာ အားကိုးစရာရှိသေးတယ်။ မမမိုးကလည်း ယောက်ျား သင်္ဘောနဲ့ လျှောက်လိုက်နေ၍ တစ်မျိုး။

ကိုကြီးလည်း မရှိ။

မပြည့်က အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်တော့ ကိုယ်တိုင်ငွေရှာနေပေမယ့် ငွေမကိုင်ရသေး။

ဂမုန်း ဒေါ်လေးရဲ့ မျက်စောင်းအဆူအဆောင့်ကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရသည်။ ။

ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံဆိုလည်း လတ်လတ် တစ်စုံသာရှိသည်။ ။ ကျောင်းကပြန်တော့ ချွတ်လျှော်၊ ပြေးလှမ်း တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်များသွား၍ လျှော်ချိန်နောက်ကျသွားလျှင် ကျောင်းသွားချိန်မှာ မခြောက်တော့ပေ။

မခြောက်ပေမယ့်လည်း အစိုအတိုင်းပဲ ဝတ်သွားရတဲ့ အခါရှိသည်။ ။ ဂမုန်းပညာလိုချင်လွန်းသောကြောင့် 'ငါကျောင်းတက်နေရရင် ပြီးတာပဲ' ဟု သဘောပိုက်ကာ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်ဖို့ ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပဲ သွားရသွားရ သွားခဲ့ပါသည်။ ။

ထိုတစ်ခုတော့ ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။

ဒေါ်လေးဟာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းနေတဲ့ ကြားက ဂမုန်းကိုလည်း မုန်းတီးနေပါလျက်နဲ့ ကျောင်း တော့ဖြင့် မတက်နဲ့ လို့ မတားဆီးခဲ့ဖူးပေ။ ။ ဂမုန်း ပညာတော်တာ အရပ်က အသိအမှတ် ပြုထားကြသည် လည်း

ပါပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး ဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ဂမုန်း ဒေါ်လေး ကို မမုန်းပါ။ ခုလည်း ကျောင်းမှာ ကထိန်အတွက် တစ်ယောက်နှစ်ရာ တောင်းသည် ။ တောင်းကြည့်တော့ ဒေါ်လေး ဆူသည် ။

ထို့ကြောင့် ရှိတဲ့ သံတိုသံစတွေ၊ ဒန်အစုတ်အပွဲတွေ ဂမုန်းလိုက်စုသည် ။ စုတ်ပြတ်နေသော ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ပြတွေပါသည် ။ ကုလား ဆိုင်မှာ သွားရောင်းလိုက်၏။

အားလုံးတစ်ရာရှစ်ဆယ်ရသည် ။ နှစ်ဆယ်တောင်းတော့ ဒေါ်လေး ဒေါသထွက်ပြန်ပါသည် ။

'မိနက်မ ... ညည်းဟာလေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခပေးလာတာ ခုထိမနားသေးဘူး၊ ဘယ်သူမှ ... ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး၊ ညည်း ... ခုထိနှိပ်စက်နေတုန်း စနေတွေ ဘယ်စနေမှ မကောင်းဘူး၊ ပြောတော့ ငါကမိထွေးမို့ ပြောတယ်ဖြစ်ရော၊ ငါ့မှာ ... မုဆိုးမ ဖြစ်နေရတာတောင် သင်းတို့ က နှိပ်စက်တုန်း'

မဆုံးနိုင်တော့သည့် ဆူပြောခြင်းများကို ဂမုန်း ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

ဂမုန်းနက်တဲ့ ...။ စနေကိုမုန်း၍ စနေသမီးပေမယ့် စနေနံကို ရှေ့က မတင်ဘဲ နောက်က ပိတ်ထားတာဟု ပြောကဖူးသည် ။ ဂမုန်းကို အားလုံးက ဂမုန်းဟု ခေါ်ကြသည် ။

ဒေါ်သန္တာကတော့ ဒေါသထွက်လာတိုင်း 'မိနက်မ'ဟု ခေါ်လေသည် ။ ဒေါသကလည်း ဂမုန်းကိုမြင်တိုင်းထွက်တတ်တာကြောင့် 'မိနက်မ'ဆိုတာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ခေါ်စရာ နာမည် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

*

'ဂမုန်းရေ'

'ရှင် မမမိုး လာပြီ'

ကမ်းနားမှာ မမမိုးတို့ သဘော ဆိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုကြားပြီး သား၊ မမမိုးအသံကြားတော့ ဂမုန်းကျောင်းဝတ်စုံလျှော်နေရင်းက ဖျတ် ခနဲ ထပြေးခဲ့သည်။ ။

'မမမိုး'

'နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ'

'အဝတ်လျှော်နေတာ မမမိုးရဲ့၊ မမမိုး ဘာတွေပါလဲ'

ဆပ်ပြာမစင်သေးသည့် ချွဲတဲတဲလက်ကို တင်ပါးစောင်းမှာ ပွတ်သုတ်၍ မျက်လုံးက မမမိုးရဲ့ ဟမ်းဘတ်အိတ်ကြီးဆီ ရောက်မိ၏။

'ဟဲ့ ... ဘာမှ မပါဘူးလား'

'အောက်ပိုင်းက တတ်လာတာ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ပဲ ပါတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ '

ဒေါ်သန္တာ အနားရောက်တော့ ဂမုန်းခြေလှမ်း ပြင်ထားသည့် မမမိုး အိတ်ကြီးကို ကောက်ဖွင့် လေသည်။ ။

'အဲဒါ ... မိုးရဲ့ အဝတ်တွေပါ၊ စောင့်နဲ့ ခြင်ထောင်ပါ ထည့်ထားတာ'

'သင်္ဘောပေါ်မှာ ညည်းယောက်ျားက ဆလင်းကြီးပဲ၊ ဒီစောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေက အသွားအပြန်သယ်နေရသလား'

'မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ စောင်၊ ခြင်ထောင်တွေက အပိုရှိတယ်လေ၊ ဂမုန်းမှာ ခြင်ထောင်မရှိလို့ ထည့်ယူလာတာ၊ စောင်ပါ ပါလာတာ'

'အမလေး ... ညည်းညီမခြင်ထောင် ကျုပ်က ရွေးပေးမှာ ပါအေ၊ မပြေလည်လို့ ခဏ ပေါင်ထားတာပါ'

မမိုးက ဂမုန်းပခုံးလေးကို ဖက်၍ ရယ်ကာ ...

'ပြောတော့မယ်၊ ဒေါ်လေးကလည်း မိုးက ဒီသဘောနဲ့ ယူလာပြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ပိုနေတာ ကိုယ်မယူလည်း ဒီပြင်အရာရှိကတော်တွေ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ သင်္ဘောသားတွေက ယူထောင်ကြ၊ သုံးကြမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ... ကိုယ်ပဲ ဦးအောင်ယူလာတာ၊ မိုးတို့ ... မောင်နှမတွေကို အဖေမရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ဒေါ်လေးပဲ မိဘလို စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ဟာ၊ မိုးတို့က ဘာပြောစရာ လိုမလဲ'

ဒေါ်သန္တာ ကျေနပ်သွားသည်။ ။

ဝါးနှီးနဲ့ လုပ်ထားသည့် ငါးခြောက်ခြင်းကို မ၍ မီးဖိုထဲဝင်သွားသည်။ ။

'ဂမုန်း နင် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား'

'ဖြေနိုင်တယ် မမမိုး၊ ဂမုန်း ... အဆင့်တစ်က လုံးဝမကျဘူး'

'အေး ... ကြိုးစားနော်၊ ငါကလည်း သင်္ဘောထွက်ပြီဆို နှစ်လ၊ သုံးလကြာမှ အိမ်ပြန်ကပ် ဖြစ်တာ၊ ပြီးတော့ ... ကိုအောင့်မိဘတွေက သင်္ဘောထိ ငွေလိုက်သိမ်းတာဟာ၊ သင်္ဘောထွက်တုန်း ငါ... သင်္ဘောအ

တွက် ဝယ်ပေးခြမ်းပေးရတဲ့ စရိတ်လေးတွေထဲကပဲ မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးကျန်တာ'

မမမိုးက ဂမုန်းလက်ထဲကို ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ပေးသည်။ ။ ဂမုန်းဝမ်းသာလွန်း၍ လက်တွေ တုန်နေတော့သည်။ ။

'အဲဒါ ... မုန့်ဝယ်မစားနဲ့ နော်၊ ကျောင်းက ဘာကြေး ညာကြေး တောင်းရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေးနိုင်အောင်ကိုင်ထား'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ...'

'တော်ကြာ ... နင့်ကို ဒေါ်လေးကျောင်းထုတ်လိမ့်မယ်၊ မိပြည့်က လခထုတ်ရင် နင့်ကို မုန့်ဖိုး မပေးဘူးလား'

'ဘယ်လိုလုပ်ပေးလို့ ရမလဲ မမမိုးရယ်၊ လခ ဘယ်လောက်ရတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေး သိနေတာပဲ နောက်ပြီးတော့'

ဂမုန်းမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားကာ ...

'မပြည့်က ... သူ့အလုပ်ချိန် မရှိတဲ့ အချိန်လည်း ပြီးလိမ်းပြီး ကိုနောင်နဲ့ စကားပြောဖို့ စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ ဂမုန်းနား မကပ်ပါဘူး'

မိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ။

မိုးလင်းတယ်ဆို ဒေါ်လေးက ခြေရင်းကတိုက်မှာ ပဲရွေးသွား၊ မရှိ ရှိတာလေးနဲ့ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ်၊ စာဖတ်။

ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးခါနီးမှ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ လွယ်အိတ်ဆွဲပြေး၊ ကျောင်းနဲ့ အိမ်နဲ့ က နီးပါသည်။ ။

ကျောင်းသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရင်း ကျက်ထားရတဲ့ စာတွေကို ပြန်ရွတ်။ ။ ရှေ့မှာ လူရှိရှိ၊ ကားရှိရှိ၊ ခြေထောက်

တို့ က ရှောင်ရှားသွားကြလျက် ဂမုန်းတို့ အတွေးအာရုံက စာမှ စာ။

ကျောင်းသွားတာ သနပ်ခါးမပါ၊ မုန့်ဖိုးမရှိ။ ဂမုန်းမှာ ဘာမှ မပါပေမယ့် ဦးနှောက်ထဲမှာ စာအပြည့် ပါသည် ။

ထမင်းဆာတိုင်း စာကျက် ...

ဒေါ်လေးဆူတိုင်း စာကျက် ...

ကျောင်းမှာ သူများ တွေ မုန့်စားနေကြတဲ့ အခါ စားသောက်ဖွယ်ရာ မုန့်ရနံ့တွေကို ဥပေက္ခာ ထားနိုင်အောင် စာကျက်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး စီးမျောနေသည့် သွေးများကပါ စာတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

ဂမုန်း ဆင်းရဲပေမယ့် အတန်းထဲမှာ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ပါ။ အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်ဆိုသော ဂုဏ်ကိုထိန်းနိုင်တဲ့ သူ။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဘာမေးမေး မရတာမရှိတဲ့ သူ။

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း အထင်ကြီးသည် ။

ဆရာမတွေကလည်း ချစ်သည် ။

ဒါကြောင့် ဂမုန်းကို ကျွေးမွေးမည့် သူငယ်ချင်း မရှားပေ။

စာအုပ်၊ ဘောပင်နံ ဘာလိုသလဲ။

ချေးငှားပေးကမ်းမည့် သူငယ်ချင်း ရှိသည် ။

တကယ်ဆို စာအုပ်၊ ဘောပင်နံကအစ လိုအပ်တိုင်းသာ ဒေါ်လေးဆီမှာ တောင်းခဲ့ပါလျှင်။

'သူ့ခမျာလည်း မုဆိုးမကိုး ဂမုန်းရယ်၊ မကျေနပ် မဖြစ်ပါနဲ့ ၊ ငါတို့

မောင်နှမတွေကိုက ကံမကောင်းကြတာ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ပညာပဲ ကြိုးစားစေချင်တာပေါ့။ ငါ့ကို အခု လူတွေက ပြောကြတယ်။ အိမ်ထောင်ကျ ကံကောင်းတယ်တဲ့ ၊ ဘယ်မှာ ကံကောင်းလို့ လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား ငါမှ ပညာမတတ်ဘဲ၊ ယောက်ျားက ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်တော့ ပညာဂုဏ် မောက်တယ်၊ ယောက္ခမက သားအရှိန်နဲ့ ပညာနဲ့ ဖိ၊ ငွေနဲ့ နှိမ်၊ ငါသာ ပညာတတ်ရင် ဒီလိုလူတွေကို အနိုင်ခံမလား ဂမုန်းရယ် ငါ့ပညာနဲ့ ငါ လက်မထောင်နိုင်တာပေါ့'

ဂမုန်း ငေးငေးလေး နားထောင်နေသည် ။

'ပညာကြိုးစားပါ ဂမုန်းရယ်၊ ငါလေ ... ငါ့မှာ ပညာမတတ်တော့ မျက်နှာငယ်လိုက်တာ ထင်သလို မသုံးရ၊ စားချင်တာ မစားရ၊ နင့်ကို ... သတိရတယ် ပေးချင်တယ်၊ ငါ့ပညာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေမရှိတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးဟဲ့ဆိုပြီး အဆင်ပြေ သင့်မြတ်အောင် နေနေရတာ ယောက္ခမကို အာခံလို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါ့နောက်မှာ ပြန်အားကိုးစရာ ဘာမှ ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိတာ'

'စိတ်ချပါ မမမိုးရယ် ဂမုန်းသိပါတယ်'

တစ်ညပဲအိပ်ပြီး မမမိုးပြန်သွားခဲ့သည် ။

'ဂမုန်း ... နင့်ကို မမမိုး ဘာတွေကျိတ်ပေးသွားလဲ'

ဘာမှ မပေးပါဘူး၊ ခြင်ထောင်နဲ့ စောင်ပဲ ပေးသွားတယ်'

ဂမုန်း ညာလိုက်သည် ။

'ဟင် ... ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ခါးဝတ်ခါးစားလေး ဘာလေး ဝယ်ခြမ်းပေးတယ် မရှိဘူး၊ မသကာ ကျောင်းစိမ်း ထဘီလေး ဘာလေး ဝယ်ပေးပါလား၊ ထဘီက လျှော်ရလွန်းလို့ ပါးလှုပ်ပြီး မှန်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီတစ်

ယောက်ဟာ သူဌေးနဲ့ ညားပြီး အလကား ဖွတ်ပဲ'

ပြည့်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြော၍ အင်္ကျီချွတ် ထဘီရင်ရှားပြီး နောက်ဖေးထွက် သွားလေသည်။ ။

'ဟဲ့ ... ဂမုန်း အထဲမှာ လား'

'ရှင် ... ရှိတယ် ဒေါ်လေး'

'ဒီ မှာ ဆန်တွေမှောက်ကျကုန်လို့ မြေကြီးတွေနဲ့ ရောကုန်ပြီ သေချာပြန်ကျုံးစမ်း၊ နောက်ကျန်တာတွေကို တစ်စေ့ချင်းပြန်ကောက်၊ ထပ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးနော်၊ ဆန်လျော့ရင် ထမင်းလျော့မှာ ပဲ၊ ဝ ဝစားချင်ရင် ရအောင်ပြန်ကောက်၊ ငါပိုးတန်းထဲသွားဦးမယ်၊ ကြက်သွန် ရွေးတာ ပိုက်ဆံပိုရတယ် ပြောလို့ '

ဟု ပြောရင်း ဖိနပ်စီး၍ ထွက်သွားလေသည်။ ။

သင်္ချာဆယ်ပုဒ်နဲ့ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးရဦးမည်။

သမိုင်းနှစ်ပုဒ်က တစ်ပုဒ်ပင် မရသေးပေ။

မြေသားပွပွထဲမှာ ဆန်ကောစောင်းကျကာ မှောက်ကျနေသော အ ပေါ်ယံ ဆန်ပုံလေးကို အသာကျုံးထည့်ပြီး ရသမျှခြင်ကောက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မီးပြေးမွှေးပြီး ထမင်းအိုးတည်လိုက်သည်။ ။ ထမင်းကျက်မှ ဒေါ်သန္တာပြန်ရောက်လာကာ လက်ထဲမှာ ဝက်ခေါင်းသုပ်အထုပ်လေး ပါ လာ၏။

ဆန်မှောက်ထားသည့် နေရာမှာ ဘာတစ်စမှ မကျန်အောင် ရှင်းလင်းနေတာကို ငဲ့ကြည့်ကာ ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်၏။

'ဟဲ့ ... ထမင်းချက်ထားတာ နည်းလှချည်လား၊ မိနက်မ'

'ရှင်...'

ဂမုန်းစာအုပ်ချ၍ ပြေးလွှားရပြန်သည်။ ။

'သည်း ... ဆန်တွေကုန်အောင် ပြန်မကျိုးဘူး မဟုတ်လား ပြောစမ်း
၊ အဲဒီစာပဲ ကျက်နေလို့ ဝသလား'

'ကျိုးပါတယ် ... ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ဂမုန်းဗိုက်ဆာလို့ စားနှင့် လိုက်လို့ ကု
န်သွားတာပါ'

'ဘာ ... ညည်း စားပြီးပြီ'

'ဟုတ်ကဲ'

'ဟင် ... ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာနဲ့ စားလဲ'

'ပုလင်းထဲက ဆီအကပ်လေးဆမ်းပြီး ဆားနဲ့ နယ်တယ်၊ ကြက်သွန်
နီနဲ့ မြှုပ်စားပစ်လိုက်တယ်'

'ဪအေ ... ညည်းနယ်'

ထိုညစာမှာ ဂမုန်း အူဟောင်းလောင်းနှင့် စာကျက်ရလျက် အောင့်
တက်လာသည့် ဗိုက်ကို ဘယ်လက်နဲ့ အသာဖိကာ စာစီစာကုံး ရေးခဲ့ရ
လေသည်။ ။

ဘဝအဆက်ဆက် ဆင်းရဲခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏။

*

'ဟဲ့ ... ဘယ်ကိုလဲ'

'ဘုရားထဲ သွားမလို့ ဒေါ်လေး၊ သိမ်းပိုက်က သူ့မွေးနေ့ဆိုလို့ '

'အေး...အေး...သွား၊ မနက်ကလည်း ငါ့ကို သူ့အမေ
ကြာဆံချက်ခေါ်ကျွေးလိုက်သေးတယ်၊ မုန့်တွေ အများကြီးကျွေးရင် ငါ့ဖို့
ရောယူခဲ့ဦး'

ဂမုန်း ခေါင်းမညိတ်မိခဲ့ပါ။

သုံးယောက်ထဲမှာ လက်ချည်းသက်သက်သမား။

'ဂမုန်း'

'ရှင်'

'ဪ...ဘယ်လိုကြီး လုပ်သွားတာလဲအေ ... ဘေးလူမြင်လို့ မှ မ
ကောင်း၊ ထဘီက နောက်ကအကွဲနဲ့ ပြနေတာများ မသိဘူးလား၊ မိန်းက
လေးက နမော်နမဲ့နဲ့ '

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးမှ ဂမုန်း ပြန်ဝင်လာကာ ...

'သိတယ်ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ လှည့်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီထဲမှာ လည်း မမမိုး
တို့ သင်္ဘောပေါ် တစ်ခေါက်လိုက်သွားတုန်းက စက်ဆီတွေပေလာတဲ့ အ
ကွက်ကြီးရှိသေးတယ်၊ နေပါစေ ဒေါ်လေးရာ၊ ဒီနားနဲ့ ဟိုနားပဲ'

'မဟုတ်တာအေ၊ နေဦး ... ငါ့ပါတိတ်ထဘီ တစ်ထည်လဲသွား'

'မလဲတော့ဘူး ဒေါ်လေး'

ဒေါ်သန္တာက အပြင်ထွက်လျှင် ထဘီအပေါက်အပြဲနဲ့ ထွက်တာလည်း မကြိုက်တဲ့ သူပါ။

ဒါပေ မဲ့ဂမုန်း သူများ အဝတ်အစား မဝတ်တတ်ပေ။

ဒေါ်လေး ထပ်ပြောနေမှာ စိုး၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်

။

ဘုရားကြီးကုန်း ခေါ်(မုနိမဟာရုံသီ)ဘုရားကြီးက ပိုးအရှေ့ရပ်ကွက် ရဲ့ ထိပ်ဦးကမ်းနားဘက်မှာ ရှိပါသည် ။

ဂမုန်းတို့ က ပိုးအရှေ့ရပ်ကွက်မှာ နေတာမို့ အိမ်ရှေ့ထွက်တာနဲ့ ဘုရားမုခ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရလေသည် ။

ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့မှာ ဘုရားစေတီတွေ အများကြီး ရှိသည် ။

သူမ မကြာခဏရောက်နေတတ်သည် က ဘုရားကြီးကုန်း(မုနိမဟာရုံသီ)ဘုရားကြီးထဲကိုသာ ဖြစ်သည် ။

'ကြွလာပါပြီ မေခလာနတ်သမီး'

ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ခြေချလိုက်သည် နှင့် စီခနဲထွက်လာသည် က သိမ်းပိုက်ချမ်းရဲ့ အသံ။

တန်ဆောင်းမုခ်ဝရဲ့ လက်ျာဘက် အာရုံခံကြီးမှာ သိမ်းပိုက်ချမ်းက စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ ရပ်နေသည် ။

ဟေမာန်က ကောဇောလှလှလေးခင်းထားသည့် ပေါ်မှာ စားစရာတွေပြင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

'နောက်ကျလိုက်တာ ဂမုန်းရယ်၊ ဒီမှာ ငါတို့ ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ သိမ်းပိုက်... နင်ကို ခေါ်သွားမလို့ လုပ်နေတာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့ '

'လာပါ မေခလာ ဒီဘက်ကိုကြွပါ'

'ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို ဘာမေခလာလဲ'

'ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်လေ မေခလာနတ်သမီးက ရှေ့မှာ ဘာလဲ တဲ့ လောင်းကြီးချထားတဲ့ ဟာ၊ ရင်ဘတ်တွေ ပခုံးတွေမှာ ရော အချွန်အတက်တွေနဲ့ နင်ကျတော့'

'ငါက ... ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲ'

'မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာ ပါ'

သိမ်းပိုက်ချမ်းက သူမနား ကပျာကယာပြေးလာကာ ဂမုန်းကို တစ်ပတ်ပြေးပတ်သည်။ ။

'တွေ့လား နင့်ထဘီမှာ တစ်နေရာရာမှာ တော့ အကွဲ တစ်ခုခုပါတာ ဘဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဆို မိန်းမတွေ စကတ်တွေကို ရှေ့ကခွဲ၊ နောက်က ခွဲနဲ့ လမ်းလျှောက်တော့ ဖွေးခနဲ၊ ဖွေးခနဲ အတွင်းသားတွေက လျှပ်စီးလက်သလိုပဲတဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ ကို တချို့က နတ်သမီးတွေလို့ ခေါ်တာ '

ပြော၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဟားခနဲ ရယ်သည်။ ။

ဂမုန်းမျက်နှာလေး နီလာ၏။

'သိမ်းပိုက် နင်သိပ်စတာပဲဟာ သူများအားနည်းချက်ကို အဲဒီလို မစပါနဲ့ '

ဟေမာန်ဝင်ပြောကာ အံကြိတ် မျက်ရည်ဝဲနေသည့် ဂမုန်းကို ပြေးဖက်သည်။ ။

'အလကား ဒီကောင် ဗရုတ်ပါဟယ်၊ သူ ဒီလိုပြောတတ်တာ သိသားနဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့ '

'ရပါတယ်၊ သူပြောတာတွေ ငါ့အတွက် သိမ်းထားစရာတွေ ရတာပေါ့၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး'

ဂမုန်းမျက်နှာ အေးစက်စက်သို့ ပြောင်းသွားကာ သိမ်းပိုက်ချမ်းကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲ၏။

သိမ်းပိုက်ချမ်းက အရယ်မပျက်။

'ငါက ... နင့်ကို ဆင်းရဲလို့ ကျပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆံနီမရဲ့ ၊ နင့်အဒေါ်က မိထွေးဆိုပေမယ့် အဒေါ်အရင်းပဲ၊ ပြီးတော့ မမိုးတို့ ၊ မပြည့်တို့လည်း သူ့ကို ရှာဖွေထောက်ပံ့ပေးနေတာပဲ၊ နင့်ကို ... ဒီလောက် ပစ်ထားတာ လွန်တယ်'

ဂမုန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ဘုရားရှေ့မှာ သွားထိုင်၍ လက်အုပ်လေးချီကာ အတန်ကြာ ဆုတောင်းပြီးမှ ရှိခိုးသည်။ ။

ပြီးတော့ ဆုတောင်းပြည့်စေတီလေးဆီ ထွက်လျှောက်သွားကာ ရှိခိုးနေပြန်သည်။ ။

ဟေမာန်က မုန့်ပွဲတွေ စောင့်နေလျက် သိမ်းပိုက်ချမ်းက ဂမုန်းနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေကာ ...

'ကဲ မပြီးတော့ဘူးလား ဆံနီမရာ'

'ဘုရားကို လာတာပဲ ဘုရားဖူးမှာ ပေါ့၊ နင်က ဘာလိုက် လုပ်နေတာ

လဲ'

'ဟ ... ငါတို့ က ဘုရားဖူးဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မွေးနေ့ပျော်ပွဲစား
ဖို့ လာကြတာ၊ ဒီဘုရားမှာ ငါတို့ အူဝဲဆိုကတည်းက ဘုရားဖူးဖို့ သတိမ
ရဘဲ၊ ပြေးဝင်ပြေးထွက်နဲ့ ဆော့လာခဲ့ကြတာ၊ ခုမှ ...'

'ခုမှ ... ဖူးတယ် ဘာဖြစ်လဲ'

'ကဲ ... ဖူး ... ဖူး ဘယ်အရံခံထဲမှာ သွားဖူးဦးမလဲ၊
ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီးထဲမှာ သွားဖူးဦးမလား'

ဂမုန်းက ဘုရားဖူးပြီး အေးတိအေးစက်ပဲ ထရပ်သည် ။

သိမ်းပိုက်ချမ်းဆိုသည့် ကောင်ဟာ ဒီလိုပါပဲ။

ပြောချင်တာပြော၊ ဘယ်သူ ဘယ်လို ခံစားသွားရသွားရ စမည်။

သူပြောတာ လွန်သွားမှန်းသိလျှင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမဆိုး စကားတွေ
လိုက်ကပ်ပြောမည်။

'ငါပြောတာ လွန်သွားတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်'ဆိုတာမျိုးတော့ ဘ
ယ်တော့မှ ဝန်မချပေ။

သူပြောသမျှ မြားချက်တွေလို စူးခနဲ၊ အောင့်ခနဲ၊ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်
ရာတွေက ဂမုန်းနှလုံးသားမှာ ပြည့်နှက်လို့ ပါ။

ခင်တာက သတ်သတ်။

သိမ်းပိုက်ချမ်းကို ဂမုန်း မုန်းပါသည် ။

'ရော့ ... ဒီမှာ နင့်အတွက်'

ပေးပုံက ကြည့်။

ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည့် ဂမုန်းရင်ခွင်ထဲကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပေးလိုက်တာများ လန့်ဖျပ်သွားရတဲ့ အထိ။

'ယူလိုက် ဂမုန်း၊ အဲဒါ... သူ့ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်လာတာ၊ စိန်မှုံကျောင်းစိမ်းလေး သိပ်လှတာပဲ၊ ရယ်ဒီမိတ် အင်္ကျီအဖြူတစ်ထည် ပါသေးတယ်'

'ငါ ... မလိုချင်ဘူး'

'ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'သူများ ပေးစာကမ်းစာကို ကိုယ်ပေါ်တင်ပြီး လှောင်ပြောင်ခံရတာထက် ငါ့ကိုယ်ပေါ်က အစုတ်အပြဲလေးတွေက အေးချမ်းတယ်'

'ဘာလဲ ဆံနီမ၊ နင်က ... ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့'

ဂမုန်းက တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည် ။

'နင် ... သူများကို ထင်သလို လက်ညှိုးထိုးလှောင်ပြောင်ပြီး အခုမှ သနားသဖြင့် စွန့်ကြဲတာကို ငါက ဝမ်းသာအားရ ယူမှာ ပဲလို့ ထင်ရင် နင်မှားသွားပြီ သိမ်းပိုက်၊ ဆားဖြူးစားနေရပေမယ့် ... ဂမုန်းနက်မှာ မာနရှိတယ်'

'အေး ... နင့်လိုပဲ ငါ့မှာ လည်း မာနရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းမို့၊ ငါတို့ ထဲမှာ အဆင်းရဲဆုံးမို့၊ ငါခင်တွယ်ပြီး ချော့မော့ပေါင်းနေတာ၊ သိမ်းပိုက်တို့ က ဘယ်ကောင်မှ ဗိုလ်မထားဖူးဘူး သဘောပေါက်'

'သိမ်းပိုက် နင်တောင်းပန်တာကလည်း ၊ လေသံကိုလျှော့ဦး'

ဟေမာန် ဝင်တားသည် ။

'ဘာလို့ လျှော့ရမှာ လဲ၊ ငါက .... မောင်နှမလို သဘောထားပြီး တရင်းတနှီးစတာ၊ အဲဒါလည်း သူ့ကို ကရုဏာဒေါသဖြစ်လို့ ပြောတာ၊ ဒီလို အထက်စီးက ပြောချင်တာနဲ့ ဆင်းရဲသားကို ချိုးဖဲ့ပြောဖို့ ဆို ဆင်းရဲသားတွေအများကြီးပဲ၊ ကိုယ်ကကျတဲ့ ခါးဝတ်ခါးစားပေးရုံနဲ့ နင်ပဲဆ ပြောပစ်လို့ ရတယ်'

'အေး ... သွားပြော ငါကတော့ မခံနိုင်ဘူး'

ဂမုန်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

'ဂမုန်း ... ဟာ ... နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းချင်း ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်ရင်တောင် သည်းခံရဦးမှာ ၊ သူက ... ရှင်းပြနေသားနဲ့ ဟာကို၊ နင့်ကို ပေးချင်လွန်းလို့ သူကျောင်းတောင် နောက်ကျတယ်၊ မနက်အစောကြီး သွားဝယ်ထားတာ'

'ဟေ့အေး ... ငါမယူဘူး၊ ငါ ဒီကိုလာကတည်းက သူများ မွေးနေ့မှာ စားချင်သောက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး '

'တောက် ...'

ဂမုန်း ဘောက်ဆတ်ဆတ် လျှောက်ထွက်သွားသည် နှင့် သိမ်းပိုက်ချမ်းက စားစရာတွေ ခင်းကျင်းထားသည့် ကော်ဇောကို အနားစကကိုင်၍ ဆွဲရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

'ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟော့တော်'

'ဒုန်း ... ခွမ် ... ချလွမ်'

စားစရာတွေ မုန့်တွေ ဖိတ်စဉ်ပေါက်ပြဲကုန်လေသည်။ ။

'ဒုက္ခပါပဲဟယ် ...'

ဟေမာန် ညည်းညူသံလေးကို ဂမုန်းကြားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့...

*

ထို့နောက်မှ စ၍ သိမ်းပိုက်ချမ်းနှင့် ဂမုန်း မခေါ်မပြောဖြစ်ခဲ့တာ ကိုး
တန်းစာသင်နှစ် ပြန်တက်ကြရတဲ့ ထိ ...

ခုနစ်တန်းမှ စ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဘီခန်း၊ ဂမုန်းက အေခန်း၊ ရှု
စံတန်းတုန်းကလည်း အေနှင့် ဘီပဲဖြစ်ကာ ကိုးတန်းမှာ တော့ ဟေမာန်
တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ကာ သိမ်းပိုက်ချမ်း အေခန်း ဝင်ခဲ့သည်။ ။

သူတို့ Bio ယူကြတာချင်းလည်း တူကာ ဟေမာန်ကတော့ Eco ပဲယူ
ခဲ့သည် မို့ အခန်းချင်းက အများကြီးကွာသွား၏။

'ဘယ့်နှယ်လဲ ဂမုန်း နင်နဲ့ ဟိုကောင် မတည့်ကြသေးဘူးလား'

'မခေါ်ပါဘူး၊ သူ ... အေခန်း ရောက်လာတာနဲ့ ခေါ်စရာလား'

'ငါက... အိမ်ချင်းကပ်မို့သိတယ်၊ ဒီကောင် ... နင်နဲ့ မခေါ်ကာမှ တ
အားကြိုးစားတာ သိလား၊ နင့်ကို ... ပြိုင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ် ထင်တယ်'

'ပြိုင်ပြိုင်ပေါ့'

'လာဟာ ... ငါတို့ သွားရအောင်၊ နင်ဗိုက်မဆာဘူးလား၊
မုန့်ဆိုင်သွားမယ်'

'မဆာပါဘူး ဟေမာန်ရယ်၊ အကျင့်ပါနေပြီဥစ္စာ၊ ငါ့ကို အကျင့်ပျက်
အောင် မလုပ်ပါနဲ့ '

မုန့်စားသွားတိုင်း ဟေမာန်က မုန့်ဈေးတန်းသွားဖို့ သူ့ကို လာခေါ်တတ်သည် ပင်။ ကိုးတန်းနှစ်မှာ တော့ ဂမုန်း ပိုက်ဆံလေး ကိုင်နိုင်လာပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဂမုန်းမစားမသောက်ဘဲ ကိုင်ထားခဲ့သည်။ ။ လိုအပ်လျှင် ဒေါ်လေးကို မပြောဘဲ ဝယ်ခြမ်းနိုင်အောင်၊ ပေးနိုင်အောင်။ မရှိတော့လည်း မရှိလို့ သူများ ဟာ စားရမှာ လိပ်ပြာငယ်ခဲ့ရသည်။ ။ ကိုယ့်မှာ ရှိတော့လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုတော့ ဆုပ်ထားပြီး သူများ ဝယ်ကျွေးတာကို စီးစီးပိုးပိုးမစားချင်ပါ။

'ဒါဆို ... ငါလည်း သွားမစားတော့ဘူး'

ဟေမာန်က ပြော၍ ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်နေတော့ ရေးလက်စစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

'ဟေမာန် ... နင် မုန့်သွားဝယ်မလို့ လား'

'အေး ... အစတော့သွားမလို့ ပဲ ဂမုန်းမလိုက်ဘူးဆိုလို့ မသွားတော့ဘူး၊ နင်သွားမလို့ လား၊ ရော့ပါဟ ... ငါ့အတွက်ပါဝယ်ခဲ့ပေးစမ်းပါ'

'ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ ...'

'အကြော်တစ်ရာဖိုး ဝယ်ခဲ့'

သိမ်းပိုက်ချမ်း ပြန်ထွက်သွားမှ ...

'ဟဲ့ ... ငါ့ကို ဟိုနေ့က အန်တီသိမ်းသိမ်း ပြောတယ်၊ သိလား၊ ညည်းတို့ သူငယ်ချင်း ဂမုန်းကတော့ တော်လှချေလားတဲ့ ၊ ညည်း ကြိုးစားပါလားတဲ့ ၊ ငါကစာကျက်တာကိုက မကောင်းတာဟဲ့၊ ကောင်းလည်း နင့်ကို မိဖို့ ကတော့ အဝေးကြီးပါ၊ အခု သူ့သားက စာကြိုးစားလာတော့ နင့်ကို အတုယူတာဆိုပြီး ကျေနပ်နေတယ် သိလား၊ ပြီးတော့ ... ခုတလော

နင်တို့ ဆီသွားတာ သိပ်မတွေ့လို့ ထင်တယ်၊ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရန်ဖြစ်ထားကြတယ် ထင်တယ်တဲ့ ၊ နင် ထင်သလို သူတို့ မိသားစုက ဆင်းရဲသားတွေကို ချိုးနှိမ်ခဲ့ခြားတတ်တဲ့ စိတ် မရှိကြပါဘူးဟာ'

'တော်ပါပြီဟာ ... ဒီကောင်နဲ့ ငါ သူပြောပုံဆိုပုံကိုမှ ငါခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ ဘယ်တော့မှ ကို တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး '

စကားပြောနေကြတုန်း သိမ်းပိုက်ချမ်းတို့ အုပ်စု ပြန်လာကြ၏။

'ရော့ ... ဟေမာန်'

ဟေမာန်က အကြော်ထုပ်ကို ယူကြည့်၍ ...

'ဟယ်'

ဟု ပြောပြီး ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ ...

'တွေ့လား ... ငါ ဘူးသီးကြော်မကြိုက်မှန်းသိသားနဲ့ ၊ ဗူးသီးကြော် ငါးခုတောင် ဝယ်လာတာ၊ အဲဒါ ... နင့်အကြိုက်ထည့်ယူလာတာ၊ သိမ်းပိုက် ... နင့်ကို ခေါ်ချင်နေပြီသိလား'

တိုးတိုးကပ်ပြောကာ ဘူးသီးကြော်နှစ်ခုကို ဂမုန်းလက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

အကြော်စားရင်း ဂမုန်း မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် သိမ်းပိုက်ချမ်း မျက်လုံးများ နဲ့ ဆုံကာ ဖျက်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ကြတာလည်း အတူတူ။

*

'ဟယ် ...ကိုကြီး'

'ဟာ ... ငါ့ညီမက အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လို့ လှလို့ ပါလားကွာ'

အသားမည်းမည်းကြီးဖြစ်လာကာ ကိုယ်လုံးကြီးလည်း ထွားကျိုင်း
လာသော ကိုကြီးကို ဂမုန်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်ရင်းမျက်ရည်တွေ ဝို
င်းတတ်လာသည်။ ။

'ကိုကြီးရယ် ... ဂမုန်း ဝမ်းသာလိုက်တာ'

'အေးပါ... နောက်မှ ဝမ်းသာပါ။ ကိုကြီးမှာ ဧည့်သည် ပါလာတယ်၊
ညီမလေးရေ စားဖို့ သောက်ဖို့ လုပ်ပါဦး'

'ဟုတ် ...'

နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်မိအား ...

ဂမုန်း ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပူသွားသည်။ ။

ဒေါ်လေးက ချောင်းထဲမှာ အာလူးကောက် လိုက်နေသည်။ ။ မိုးချုပ်မှ
ပြန်ရောက်မည်။ ဂမုန်းအတွက် ညကကျန်သော ထမင်းကြော်နဲ့ ငါးပိဖု
တ် ဆီဆမ်းပဲရှိသည်။ ။

အပိုဆိုလို့ ဆန်တစ်စေ့ပင် မရှိပါ။

'ဟိတ် ... ဘာဝိုင်သွားတာလဲ၊ ရော့ ... မြန်မြန်လုပ်၊ ကိုကြီးတို့ ဘာမှ

မစားခဲ့ရသေးဘူး'

'ဟုတ် ... ဟုတ် ...'

လက်ထဲကို တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ရောက်လာတော့ ဂမုန်း သွက်
သွက်လက်လက် ဖြစ်သွား၏။

'လာ ... မင်းညီလာ'

ဂမုန်း နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ပိုက်ဆံလေးကိုဆုပ်၍ ကုန်စုံဆိုင်ကို
ပြေးရပြန်သည်။ ။

အလွယ်တကူ ဘဲဥနဲ့ လက်ဖက်နဲ့ အကြော်စုံသာ ဝယ်ကာ ဆန်ထုပ်
လေးဆွဲ၍ ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက် လက်ဖက်သုပ်
နဲ့ ပဲ ထမင်းပိုင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

'ဒေါ်လေးက ဘယ်သွားတာလဲ'

'အာလူးကောက် လိုက်သွားတယ် ကိုကြီးရဲ့ '

'အင်း ... ဒေါ်လေးလည်း သနားပါတယ်၊ ငါ့ညီမရော စာလိုက်နိုင်ရဲ့
လား'

'လိုက်နိုင်တယ် ကိုကြီး'

'အေး ... အေး...'

သိန်းထိုက်က ထမင်းစားနေရင်း ...

'မှတ်ထားနော် ညီမလေး၊ သူ့နာမည်က မင်းညီလာတဲ့ '

'မင်းညီလာ...'

'ဟုတ်တယ် ...'

ဆို၍ ခေါင်းညိတ်ပြသူကို ခုကျမှ မီးခွက်မီးရောင်အောက်မှာ သေချာ ကြည့်မိသည်။ ။

ချောလိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည် အထိ။

'သူက ... ကိုကြီးနဲ့ ရွယ်တူပဲ၊ နာမည်က ... မင်းညီလာ တဲ့ ရန်ကုန် ကလာတာ၊ ကိုကြီးနဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆိုတာ လမ်းမှာ ဒုက္ခရောက်လိုက် တာကွာ အိတ်ချင်းမှားပါသွားလို့ ၊ ဆာလာအိတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးနဲ့ ကိုမှားတာ၊ စရိတ်ပြတ်လို့ လေ၊ မင်းညီလာ ကူညီလို့ ထမင်းမ ငတ်တာ'

ဂမုန်း မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ ။

'ကိုကြီး ... အဝတ်အစားတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့'

'မရှိတော့ဘူးလေ'

'ဒါဆို ... ခုန ဂမုန်းလက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ တစ်ထောင်တန်က 'မင်း ညီလာ'ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့'

'ဟင်းတွေက ...လက်ရာကောင်းသားပဲ ညီမလေး ချက်တာပေါ့'

စကားပြောသံကလည်း ဩရှုရှုလေးဖြစ်ကာ မျက်နှာလေးအတိုင်း နူးနူးညံ့ညံ့ ...

'ဟုတ်ကဲ့ ...'

'ဘယ်နှုတ်နန်းလဲ...'

'ကိုးတန်းပါ...'

'စာမေးပွဲ ဘယ်နှုတ်ပတ်ဖြေပြီးသွားပြီလဲ'

'နှစ်ပတ်'

'အဆင့် ဘယ်လောက်ရလဲ'

'တစ်'

'ဟုတ်လား ...'

မင်းညီလာ မျက်နှာပြုံးသွားပြန်သည်။ ။

'ရှစ်တန်းတုန်းက ဝမ်းတူတမ်း ဝင်ခဲ့လို့ လား'

'တစ်နဲ့ ပဲအောင်တာ၊ ဂမုန်း မူလတန်းကတည်းက တစ်ချည်းပဲ'

ခပ်ကြွားကြွားပဲ ပြောမိသည် ထင်သည်။ ။

သူကတော့ ပြုံး၍ သာ ...

'ဟုတ်လား ... အံ့ဩလောက်အောင် တော်တာပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ တချို့ဟာ ပညာရေးကို ဂရုမထားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ ရဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း ဂရုတစိုက် ပျိုးထောင်မပေးနိုင်ကြဘူးလေ၊ ဒီလို အခြေအနေများ ထဲကနေ ချွန်ထွက်အောင်မြင်တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ ဆက်ကြိုးစားနော် ညီမလေး'

'ဟုတ်ကဲ့'

ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါတိ ...

သူက ကိုယ့်ကို စေတနာတွေထားပြီး ကြိုးစားဖို့ ရိုးသားစွာပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဂမုန်းရင်တွေ တအားခုန်လာကာ သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲခဲ့တဲ့ အဖြစ် ...

*